

„Приближихме до черквата и училището. Земята тукъ бѣше покрита съ костници, по които висѣха още дрипи и части отъ вжвонѣло мѣсо; въздуха бѣше тежакъ отъ воня, която ставаше по-силна, колкото отивахме на напрѣдъ. — Зе да става страшно. — Отъ едната страна бѣше училището, а отъ другата черквата. Училището, ако сѣди човѣкъ по зиловѣтъ, отъ които една частъ стояха още, е било една прѣкрасна голѣма сграда, въ която са могли да са учатъ до триста—четиристотинъ дѣца. — Подъ каманитѣ на развалинитѣ, които покриваха потона, нѣколко крака високо, лѣжаха коститѣ и пепелта на двѣстѣ жени и дѣца, изгорени живи помежду четеритѣ стѣни. Малко на страна отъ училището има една широка и дълбока яма. Тукъ въ тая яма сѣ са изгориле двѣстѣ тѣла, двѣ недѣли слѣдъ кланіето. Но кучетата бѣха изровиле една частъ отъ тѣхъ. — Рѣката бѣше напжлвила тая яма, та тѣлата плуваха въ тинята.

„Черквата не са виждаше твжрдѣ голѣма; тя бѣше оградена съ единъ нисакъ камжненъ зидъ и съ единъ дворъ около петдесетъ аршина широка и седемдесетъ и петъ дългъ. Най-напрѣдъ не забѣлѣжихме нищо извжнрѣдно, защото вонята бѣше толкова голѣма, щото не искахме нито да погледнемъ около насъ; но послѣ видѣхме, че черковнія дворъ бѣше натрупанъ съ камжне и съ дрипи десетина педи по-високо отъ околнитѣ улици. Но, кога разглѣдахме по-добрѣ, видѣхме, че онова, което са виждаше, че е купъ отъ камжне и отъ дрипи, то било единъ голѣмъ купъ отъ човѣшки тѣла, покритъ съ единъ тжнакъ редъ камжне. Сичкія черковенъ дворъ бѣше натрупанъ съ тѣла високо седемъ осемъ педи, и отъ тамъ излизаше оная страшна воня. Нѣколко недѣли слѣдъ кланіето била испратена заповѣдъ да са заровятъ мжртвитѣ тѣла; но въ това врѣме вонята била много отровна, та не е било вжможно да са испжлни заповѣдта, и дору е немогло да са стои близу до селото. Испратенитѣ хора за тая работа заровиле само нѣколко тѣла, вжрху които хвжрили по-малко пржстъ; така направили и въ черковнія дворъ, покрили съ камжне и съ дрипи голѣмѣя купъ на вжвонялитѣ тѣла прѣзъ зида, безъ да влѣзатъ вжтрѣ и си отиватъ. Отъ тогава кучетата си нашле работа, и сега са виждатъ да са подаватъ отъ тоя преголѣмъ гробъ, глави, ржцѣ и ноги въ страшна бжркотія. Казаха ми че само въ тоя малакъ черковенъ дворъ има исклани повече отъ 3 хиляди души.